

Askonsdagen

Predikan i S:T Petri kapell, 25 febr 2009

”Bön och fasta”

Matt 6:16-18

När ni fastar, se då inte dystra ut som hycklarna, som vanställer sitt utseende för att människorna skall se att de fastar. Sannerligen, de har redan fått ut sin lön. 17Nej, när du fastar, smörj in ditt hår och tvätta ditt ansikte, 18så att inte människorna ser att du fastar, utan bara din fader i det fördolda. Då skall din fader, som ser i det fördolda, belöna dig.

Förebilden för den kristna fastan är de 40 dagar då Jesus drevs ut i öknen av Anden för att sättas på prov av djävulen. Och fastetidens miljö är just öknen. Under 40 dagar tar sig hela kyrkan ut i öknen. Eller så kanske det är så att den Helige Ande måste driva oss till det. Öknen med dess torra och brännande hetta vill vi inte alltid frivilligt gå ut i.

Men innan vi gör ut i öknen så måste vi ha målet klart för oss. Israels folks ökenvandring ledde ju fram till det förlovade landet. Och vår fastetid ska mynna ut i Påskens och Uppståndelsens glädje. Fastan, offerandet, försakandet, syftet med detta är ju att skapa utrymme inom oss. Genom att göra en välbehövlig rensning inombords så får Gud större plats. Fastans syfte är alltså att bereda oss för att ta emot påskmysteriets omvandlande glädje.

I vår tid lever vi i en miljö som ständigt ger oss möjlighet att fly från Gud och från oss själva. Vi behöver sällan konfronteras med vår synd och själviskhet. Vi erbjuds ständigt tidsfördriv, som dövar vår inre röst. Och vi vet ju hur lätt det är att fylla sitt liv med aktiviteter och tidsfördriv.

Men i öknen. I öknen kan man inte fly. Öknens enformighet, torra, tråkighet och tristess kan vara oerhört påträngande. Där tvingas vi till slut se oss sådana vi är, se verkligheten. Det är ju svårt att gömma sig i en öken.

Men det är också bara så vi kan erfara Guds nåd. Vi inser att vi inte står ensamma, Jesus finns med oss i kampen. Han kämpar för oss och i oss.

Hur just din fastas öken ser ut vet jag inte och behöver heller inte veta. Det som är en öken för dig behöver ju inte vara det för mig. Därför kan fastan variera mellan oss. Och det kan också variera mellan olika år.

Den fråga man kan ställa sig är: vad i mitt liv skulle skapa mer utrymme för Gud genom att jag avstod ifrån detta. Och när man väljer sin fasta är

även måttlighet ett ledord. Hellre något litet som håller hela fastan än att ha allt för höga ambitioner som stupar efter en vecka.

Men utan omvändelse och bot, innan vi renats i öknen kan vi inte komma in i det förlovade landet. Låt oss nu komma till Gud och be och bekänna.